



ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. v právnej veci žalobkyne: **JUDr. I. L.**, správkyne konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti: **E. S. a S., a. s.**, (pôvodného žalobcu), proti žalovanému: **Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/12124-74077/2007/999608-r zo dňa 27.septembra 2007, na odvolanie pôvodného žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa č. k. 6 S 148/2007-60 zo dňa 14.septembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6 S 148/2007-60 zo dňa 14.septembra 2009 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/223/12124-74077/2007/999608-r zo dňa 27.septembra 2007 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť úpadcovi náhradu trov konania v sume 358,07 €, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť na účet advokátskej kancelárie M. a P., s. r. o., do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom č.k. 6 S 148/2007-60 zo dňa 14.septembra 2009 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/12124-74077/2007/999608-r zo dňa 27.septembra 2007, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Košice I. č. 695/230/30887/07/Kam zo dňa 12.apríla 2007 o vyrubení dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2003 v sume 799.992,-- Sk (26.554,86 €) podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.). Daňovou kontrolou bolo zistené, že žalobca si v uvedenej sume neoprávnene odpočítal daň z pridanej hodnoty, pretože v priebehu daňovej kontroly nebolo preukázané, že skutočne došlo k uskutočneniu zdaniteľného plnenia dodávateľom S., s.r.o., ktorá mala dojednané S. vykonať subdodávateľským spôsobom. Krajský súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, že nemôže niesť faktickú ani právnu zodpovednosť za nesplnenie povinnosti zo strany S., s.r.o., pretože správca dane síce spochybňoval existenciu dodania S. medzi S., s.r.o. a jeho subdodávateľmi, ale nerozporoval to, že by nedošlo k dodaniu S. medzi žalobcom a S., s.r.o. Daňovou kontrolou bolo zistené, že S., s.r.o. do 20.januára 2004 nevykonávala žiadnu podnikateľskú činnosť a S. zabezpečovala subdodávateľským spôsobom. Subdodávateľ H., s.r.o. však za august 2009 podal negatívne daňové priznanie, čím deklaroval, že neuskutočnil zdaniteľné plnenia, pri ktorých by vznikla daňová povinnosť; druhý subdodávateľ J. N. nebol platiteľom dane z pridanej hodnoty, daňové priznanie na daň z príjmov fyzických osôb za rok 2003 nepodal a uskutočnené zdaniteľné plnenie pre S., s.r.o. nepriznal a daň z nich neodviedol. Napokon ani obchodná spoločnosť S., s.r.o. sa v sídle nezdržuje, v priebehu kontroly listovej zásielky nepreberal a konateľ spoločnosti sa tiež v mieste bydliska nezdržuje. Žalobca bol v priebehu daňovej kontroly vyzvaný, aby predložil ďalšie konkrétne doklady, ktoré by preukazovali uskutočnenie plnenia, ale na výzvy správca dane nereagoval.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote E. S. a S., a.s., odvolanie (ďalej len „odvolateľ“) a navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie; uplatnil si náhradu trov konania. Namietal predovšetkým, že krajský súd v podstate prevzal právny názor žalovaného. Ďalej namietal, že rozhodnutia žalovaného ako aj Daňového úradu Košice I. (ďalej len správca dane) sú nezákonné, pretože vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci

a nedostatočne zisteného skutkového stavu, sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov. Podľa názoru odvolateľa správca dane pri rozhodovaní vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, nevysporiadal sa s návrhmi odvolateľa na vykonanie dokazovania. Namietal odopretie práv účastníka konania vyjadriť sa a navrhovať dôkazy vo svoj prospech a právo na to, aby sa jeho argumenty a návrhy zobrali do úvahy, ktoré právo je jedným z prvkov spravodlivého procesu v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Ďalej odvolateľ namietal, že postup správca dane v spôsobe nekonvalidnom pri uplatňovaní zákonného procesu, keď vo vzťahu k zásade rovnosti zbraní sú povinné finančné orgány postupovať ústavne konformným spôsobom, čo v tomto prípade znamená umožniť úpadcovi, aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým dôkazom. Odvolateľ na podklade uvedeného namietal postup správca dane, ktorý považuje za protichodný vo vzťahu k právnej istote, k princípom právneho štátu a k zásade, že nikto nesmie byť nútený konať niečo, čo zákon neukladá. Odvolateľ ďalej poukazoval na Šiestu smernicu Rady č. 77/388/EHS, ktorej podstatou je zabezpečiť, aby spoločný systém daní z obratu (DPH) nediskriminoval tovar alebo S. podľa pôvodu, aby mohol byť dosiahnutý spoločný trh umožňujúci poctivú hospodársku súťaž a podobajúci sa skutočnému vnútornému trhu. Je teda zrejmé, že pri koncipovaní návrhu zákona o DPH bola hlavným inšpiračným zdrojom právna úprava na úrovni práva ES a ďalej tiež národné právne úpravy členských štátov ES, z čoho plynie, že zákonodarca mal úmysel prijať úpravu dane z pridanej hodnoty, ktorá by bola prinajmenšom v elementárnych rysoch kompatibilná so Šiestou smernicou a právnou úpravou členských štátov ES.

Odvolateľ v tejto súvislosti navrhol odvolaciemu súdu, aby podľa čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, (teraz článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie) predložil Súdnemu dvoru Európskej únie na riešenie predbežne otázky :

- 1) či vnútroštátne legislatíva o DPH v časti upravujúcej kontraktačný proces (najmä s poukazom na čl. 31 ust. § 17 zákona o DPH) môže ukladať povinnosť zisťovania statusu (registrovaný platiteľ DPH) svojho obchodného P.
 - a. v akých intervaloch,
 - b. v každom novom obchode, keď sa už platiteľ preukázal?
- 2) či je možné považovať daňový doklad, ktorému správnosti a úplnosti svedčí jeho verejná publicita, za nespĺňajúci náležitosti takéhoto

dokladu bez zabezpečenia vypočutia osoby, ktorou bol tento doklad uskutočnený?

- 3) či je možné považovať ustanovenie § 4 a § 20 zákona o DPH za súladné s úpravou podľa Šiestej smernice, najmä vo väzbe na právnu istotu a legitimitu očakávania proporcionality?

Odvolaateľ namietal, že súd prvého stupňa prijal záver žalovaného aj napriek tomu, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán boli povinní aplikovať v danej veci judikatúru Súdneho dvoru ES, a že sa veľmi jednoducho vysporiadal s námietkami úpadcu o porušení základných princípov právnej istoty, legality zdanenia a základných ústavných práv úpadcu a v tejto časti považuje rozhodnutie krajského súdu za nie riadne odôvodnené.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 14. decembra 2009 na odvolanie odvolateľa navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Uviedol, že úpadca nepreukázal splnenie podmienok pre odpočítanie dane, preto správca dane využil svoje oprávnenie v zmysle § 16 zákona a vykonal dožiadania u správcov dane miestne príslušných dodávateľom. Overenie oprávnenosti odpočítania dane predstavuje objasnenie všetkých okolností, ktoré umožnia prijať závery, či boli splnené podmienky, či nie je vylúčený nárok pre nesplnenie niektorej z podmienok. Ide o hmotnoprávne podmienky, preto nestačí len existencia daňového dokladu (ktorý by aj obsahoval všetky formálno-právne náležitosti). Je potrebné overiť, či údaje v ňom uvedené naozaj dokladujú predmetnú skutočnosť. Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti (§ 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb.). Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane, a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom. V daňovom konaní je dôkazné bremeno na daňovom subjekte.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie odvolateľa je dôvodné. Odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/12124-74077/2007/999608-r zo dňa 27.septembra 2007, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Košice I. č. 695/230/30887/07/Kam zo dňa 12.apríla 2007 o vyrubení dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2003 v sume 799.992,-- Sk (26.554,86 €) podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona 511/1992 Zb. a posúdenie, či žalovaný pri rozhodovaní v danej veci vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a rozhodol v súlade so zákonom č. 511/1992 Z.z. a v súlade s ustanoveniami zákona o DPH.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že na majetok obchodnej spoločnosť E. S. a S., bol uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 31K/52/2009 zo dňa 12. februára 2010 vyhlásený konkurz, pričom za správkyniu konkurznej podstaty bola ustanovená JUDr. I. L.

Podľa § 44 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 7/2005 Z.z.), oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, vyhlásením konkurzu prechádza na správcu, správca pritom konaná v mene a na účet úpadcu.

Podľa § 47 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. vyhlásením konkurzu sa neprerušuje daňové konanie, colné konanie, konanie o výživnom pre maloleté deti, ani trestné konanie, pričom v trestnom konaní nemožno rozhodnúť o náhrade škody, tým nie sú dotknuté ustanovenia § 48.

V zmysle § 52 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. vyhlásením konkurzu zanikajú úpadcove jednostranné právne úkony, ak sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, najmä jeho príkazy, poverenia, plnomocenstvá a prokúry. Ten, komu boli príkazy, poverenia, plnomocenstvá a prokúry udelené, je povinný po ich zániku urobiť ešte všetko, čo neznesie odklad tak, aby úpadca neutrpel ujmu na svojich právach. Takto urobené úkony majú rovnaké právne účinky, akoby príkaz, poverenie, plnomocenstvo alebo prokúra trvali aj po vyhlásení konkurzu. Náklady týchto úkonov sú pohľadávkou proti podstate.

S poukazom na vyššie citované ustanovenia zákona o konkurze, vyhlásením konkurzu prešlo oprávnenie konať za úpadcu na správkyňu konkurznej podstaty, a preto sa správkyňa konkurznej podstaty stala v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného žalobkyňou vo veci začatej na základe žaloby podanej úpadcom. Súčasne vyhlásením konkurzu zaniklo plnomocenstvo udelené úpadcom pre advokátsku kanceláriu AK M. a P., s.r.o. zastúpenú JUDr. I M.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku).

Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona o správe daní), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Aby daňové orgány mohli vyššie uvedené zásady realizovať, sú vybavené rozsiahlymi právomocami. Neznamená to však bezbrehé uplatňovanie práva vyplývajúce z vrchnostenského postavenia daňových orgánov. Preto ani povinnosť daňového subjektu preukázať tvrdené skutočnosti nezbavuje správcu dane zákonnej povinnosti riadne zistiť skutočný stav a pri svojom rozhodovaní vychádzať z objektívnych a spoľahlivých zistení.

Ďalšou dôležitou zásadou daňového konania je zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti a ktorá vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

V zmysle základnej zásady daňového konania sa v daňovom konaní postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných zúčastnených v daňovom konaní.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Dokazovanie v daňovom konaní vedie správca dane; správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov (§ 29 ods. 1, ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.).

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a dokladmi k nim.

Podľa § 29 ods. 5 zákona o správe daní ak daňový subjekt nesplní svoju dôkaznú povinnosť pri určení výšky dane, môže správca dane, výšku dane s ním dohodnúť. Na túto dohodu sa vzťahuje primerane § 11.

Podľa § 29 ods. 6 zákona o správe daní, ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa odseku 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez účinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky, výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí,

záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.

Podľa 20 ods. 1 zákona o DPH, platiteľ môže odpočítať daň, ak zdaniteľné plnenie prijme na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení,

- a) pri ktorých vzniká daňová povinnosť podľa § 14,
- b) ktoré sú oslobodené od dane podľa § 37, 38 a 39,
- c) pri ktorých nevzniká daňová povinnosť podľa § 14 ods. 2 písm. a/.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o DPH, platiteľ nemôže odpočítať daň, ak zdaniteľné plnenie prijme na

- a) uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení, ktoré sú oslobodené od dane podľa § 26,
- b) výkon svojich činností, ktoré nie sú zdaniteľnými plneniami.

Podľa § 20a ods. 1 písm. c/ zákona o DPH, odpočítať daň podľa § 20 môže platiteľ pri prijatom zdaniteľnom plnení, ak má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktoré vyhotovil platiteľ.

Podľa § 15 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, daňový doklad musí obsahovať obchodné meno, sídlo alebo trvalý pobyt, miesto podnikania, daňové identifikačné číslo platiteľa, ktorý uskutočňuje zdaniteľné plnenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že preskúmané rozhodnutie žalovaného ako aj správcu dane majú skutkový základ v protokole o určení dane podľa pomôcok č. 801/321/10140/2007 zo dňa 14.februára 2007, vypracovanom Daňovým úradom Bratislava VI, ktorý je v spisovom materiáli žalovaného založený v kópii. Spisový materiál žalovaného priložený krajskému súdu je nekompletný bez žurnalizácie, čo je v rozpore s ustanovenia § 250d ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého je správny orgán povinný súdu predložiť kompletný spisový materiál v origináli spolu so spisovým materiálom správneho orgánu prvého stupňa. Z kópie protokolu predloženého krajskému súdu, však nemožno zistiť, kedy a akým spôsobom bol doručený úpadcovi, pretože neobsahuje podpis kontrolovaného subjektu (jeho štatutárneho zástupcu) a konštatovanie v ňom obsiahnuté o prerokovaní, podpísaní a prevzatí zo dňa 28. marca 2007 nemá podklad v obsahu pripojeného spisového materiálu. Z obsahu tohto protokolu vyplýva, že daňový subjekt ku kontrole nepredložil účtovnú evidenciu, čím bolo znemožnené

uskutočnenie výkonu daňovej kontroly. Na základe tohto protokolu vypracovaného Daňovým úradom Bratislava VI dňa 14.februára 2007, Daňový úrad Košice I. vydal dodatočný platobný výmer č. 695/230/30887/07/Kam zo dňa 12.apríla 2007, pričom predložená spisová dokumentácia neobsahuje písomnosti ozrejmujúce dôvodnosť zmeny miestnej príslušnosti správca dane. Najvyšší súd ďalej poukazuje na to, že žalovaný sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal ani vecnými dôvodmi odvolania proti platobnému výmeru, najmä vo vzťahu k procesnému postupu vo vyrubovacom konaní, keď správca dane bez akéhokoľvek dokazovania rozhodol len na základe protokolu o určení dane podľa pomôcok, ktorý sám ani nevyhotovil a ku ktorému sa úpadca preukázateľne nevyjadril. Taktiež sa žalovaný vo svojom rozhodnutí nezaoberal ani vecnými dôvodmi odvolania proti platobnému výmeru, najmä aké ustanovenia zákona o DPH úpadca porušil a z akého dôvodu žalovaný neakceptoval jeho návrhy na vykonanie dokazovania uvedené v odvolaní proti platobnému výmeru. Najvyšší súd považuje za relevantné tvrdenie úpadcu, že pokiaľ sám neporušil žiadnu zákonnú povinnosť, nemôže byť sankcionovaný z dôvodu nesplnenia si povinnosti iným daňovým subjektom, s ktorým tvrdením sa žalovaný mal tiež zaoberať. Ďalej sa v spisovom materiáli nenachádzajú ani daňové priznania k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január až december 2003, oznámenie Daňového úradu Košice II, že spoločnosť S., s.r.o. sa v sídle spoločnosti nezdržuje, listové zásielky nepreberá a konateľ spoločnosti sa v mieste trvalého bydliska nezdržuje, ako ani doklady zaslané Krajským riaditeľstvom Policajného zboru, Úradom justičnej a kriminálnej polície Košice ČVS: KRP-137/0EK-KE-2004VH, pričom na tieto sa žalovaný odvoláva vo svojom rozhodnutí.

Takto potom správca dane ako aj žalovaný svoje úvahy obsiahnuté v rozhodnutí, založili nie na jednoznačných dôkazoch.

Vzhľadom na vyššie uvedené, podľa názoru odvolacieho súdu neboli dodržané všetky zásady daňového konania a skutkový stav veci nebol správnymi orgánmi zistený natoľko, aby v nej bolo možné vydať zákonné a objektívne rozhodnutie. Napadnuté rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a zároveň, že zistenie skutkového stavu je nepostačujúce pre posúdenie veci (§ 250j ods. 2 písm. c/ a písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 S 148/2007-60 zo dňa 14.septembra 2009 podľa § 250ja ods. 3 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec

mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom je viazaný právnym názorom vysloveným v tomto rozhodnutí.

O náhrade trov konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá, § 250k ods. 1 a § 151 ods. 1 a ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych S. v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška) a priznal v súdnom konaní úspešnému účastníkovi náhradu trov konania vo výške 358,07 €, ktorá pozostáva z nasledovných úkonov právnych S. a zaplateného súdneho poplatku:

- príprava a prevzatie veci (r. 2007) 45,51 € (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky),
- podanie žaloby na súd (7.decembra 2007) – 45,51 € (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky),
- podanie odvolania (19.novembra 2009) – 115,90 € (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky),
- režijný paušál 2 x 5,91 = 11,82 € (rok 2007), 1 x 6,95 = 6,95 € (rok 2009),
- zaplatený súdny poplatok za žalobu 66,38 € (2000,-- Sk) a za odvolanie 66 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 18. augusta 2010

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová